

ת"ד 6903/06/15 - מדינת ישראל נגד איבטה שילקרוט

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 6903-06-15 מדינת ישראל נ' שילקרוט
בפני כבוד השופט נאיל מהנא

מדינת ישראל באמצעות לשכת תביעות
תעבורה י-ם ע"י ב"כ עו"ד אייל סמואל

המאשימה

נגד

איבטה שילקרוט ע"י ב"כ עו"ד יוני שניאור

הנאשמת

הכרעת דין

האישום

1. כנגד הנאשמת הוגש כתב אישום המייחס לה את העבירות הבאות:

סטייה מנתיב הנסיעה, עבירה על תקנה 40(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**");

חבלה של ממש, עבירה על סעיף 38(3) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**");

נהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) לפקודת התעבורה;

התנהגות הגורמת נזק, עבירה על תקנה 21(ג) לתקנות התעבורה.

עובדות כתב האישום

2. על פי המתואר בכתב האישום, ביום 19.03.15 בסמוך לשעה 13:45 נהגה הנאשמת רכב פרטי תוצרת מזדה ונסעה בכביש 1 מכיוון צומת מחנה ישי לכיוון מחלף אדומים.

3. בהגיעה לק"מ 74 בכביש 1 סטתה הנאשמת עם רכבה ימינה ופגעה עם חזית רכבה ברכב פרטי.

תוצרת פיאט שהיה באותה העת בשול ימין (להלן: "התאונה").

4. כתוצאה מהתאונה נגרמו נזקים לשני כלי הרכב ולנהג ברכב המעורב נגרמו חבלות של ממש (להלן: "המעורב"). הנאשמת נפגעה בעצמה ונזקקה לטיפול רפואי.

5. נטען בכתב האישום כי הנאשמת נהגה ברשלנות בכך שגרמה לתאונה ולנזקים.

תשובת הנאשמת

6. הנאשמת כפרה באחריותה לתאונה וטענה כי התאונה הייתה בנתיב הימני ולא בשוליים כפי שטוענת המאשימה. בנוסף, הנאשמת טענה לגורם זר מתערב ובהקשר זה הפנתה לפסק דין אלכסנדר קפלון ת.ד. 20052/05 בימ"ש לתעבורה בנצרת. לאור תשובת הנאשמת קבעתי את התיק לשמיעת הראיות בפניי.

הראיות

7. מטעם המאשימה העידו העדים הבאים:

יוסף ביקושלר, עד ראיה שנסע בנתיב הימני, אחרי רכב הנאשמת ובכיוון נסיעתה. בהתאם להודעתו במשטרה שנגבתה ביום 07.04.15 הוא הבחין ברכב המעורב "שעמד בשול הימני והנהג היה מחוץ לרכב עם מכסה מנוע ... פתוח" (ת/1, ש' 6-12); העד טען כי הרכב המעורב "היה בשול הימני עם כל הרכב ואז פתאום ראיתי שהמזדה 2 שלפני סוטה ימינה לשול והיה בום חזק. המזדה פגע בו מאחור עם חזית שלה והעיפה אותו לתעלה מימין" (ת/1, ש' 13-18). בעדותו בבית המשפט ציין העד כי הוא לא זוכר מעבר למה שמסר בחקירתו במשטרה. הוא העיד כי הוא היה במרחק של 40-50 מטר מרכב הנאשמת וראה את התרחשות התאונה.

איציק טיבי, עד ראיה שנסע ברכבו בנתיב השמאלי לפני רכב הנאשמת שנסע בנתיב הימני והבחין ברכב המעורב בשול הדרך. בהתאם להודעתו שנגבתה במשטרה ביום 01.04.15, הוא מסר כי "יוסי חבר שלי היה לידי בנתיב הימני ואני בנתיב השמאלי ולפני יוסי נוסעת רכב פרטי מזדה 2 בה היתה נהגת לבדה. אחרי הצומת של מחנה ישי יש סיבוב שמאלה אני עברתי את יוסי ואת המזדה שהיתה לפניו. בשלב הזה ראיתי רכב פרטי פיאט לבן שעמד בשול ימין והנהג בדיוק נכנס לרכב למושב הנהג. אני זוכר שבדיוק הנהג של הפיאט פתח את הדלת ונכנס לרכב המשכתי עוד קדימה וכבר יש כביש ישר, גם במקום שהפיאט עמד היה קטע ישר. פתאום שמעתי מכה חזקה מאחור הסתכלתי לאחור וראיתי 2 כלי רכב מסתחררים בכביש" (ת/2, ש' 3-14). בעדותו בבית המשפט ציין העד כי הוא הבחין בנהג המעורב נכנס לרכב (עמ' 8, ש' 11-12).

רס"ב אלי דוד, הבוחן אשר ערך דו"ח בוחן (ת/3); סקיצה (ת/4); תרשים (ת/5); ולוח תצלומים (ת/6) (להלן: "הבוחן המשטרה");

בהתאם לדו"ח הבוחן מבדיקת כלי הרכב עולה כי היו תקינים עובר לתאונה ומבדיקת מקום התאונה עולה כי המקום פתוח, תקין ומקום התאונה ממוקם לאחר עקומה שמאלה בכיוון נסיעת הרכבים. שדה הראייה על פי בדיקת הבוחן הוא 150 מטר.

המאשימה הגישה בהסכמה את המסמכים הבאים:

הודעה שנגבתה מהנאשמת ביום 22.03.15 (7/ת); דו"ח פעולה שערך השוטרי יוסי לוי (8/ת); ומסמכים רפואיים (9/ת).

8. **מטעם הנאשמת** העידה הנאשמת בעצמה; והוגש עותק ממסמך שנערך על ידי סנ"צ מאיר אור, רמ"ד ת.ד. את"ן **"בדיקת כשל צמיג אחרי ת.ד. - הפקת לקחים הנחיית מדור ת.ד. 11/2004"**.

גדר המחלוקת

9. אין מחלוקת, כי רכב הנאשמת סטה מנתיב הנסיעה ופגע עם חזיתו ברכב המעורב מאחור כאשר זה עמד בשול הדרך מימין.

בהתאם למתואר בכתב האישום, רכב הנאשמת סטה מנתיבו ימינה ופגע ברכב המעורב שהיה בשול הדרך. אמנם הנאשמת בכפירתה טענה כי הרכב המעורב היה בנתיב הימני ולא בשוליים אולם, טענה זו נזנחה על ידי הנאשמת בסיכומיה ומכאן, אני קובע כי רכב המעורב עמד בשול הדרך עובדה שלא נסתרה ואף אוששה בעדויות עדי הראיה שנסעו באותה עת בכיוון נסיעת הנאשמת, וכן בממצאי הבוחן המשטרתי.

10. המחלוקת מתמקדת בשאלה האם גורם זר מתערב היה הגורם לתאונה. לאמור, האם כשל בצמיג ברכב הנאשמת היה הגורם לסטייה ולגרימת התאונה. באם התשובה לכך חיובית אזי נדרש לשאלה האם באותן נסיבות התאונה הייתה "בלתי נמנעת" כטענת הנאשמת, או שמא מדובר בכשל שאינו מוביל בהכרח למסקנה כי התאונה הייתה "בלתי נמנעת".

בהקשר זה יצוין, כי "תאונה בלתי נמנעת" היא זו, אשר שום ראיית הנולד, ושום אמצעי זהירות, שאפשר לצפות להם באופן מסתבר מאדם רגיל ובר דעת, לא היו מונעים אותה (ראה: ע"א 318/62 **אוליאן נ. גרינשטיין** פ"ד יז 1442; ע"א 169/77 **שוורץ נ. ליברמן** פ"ד לב (3) 561).

אדון להלן בכלל הטענות לפי סדרם.

דין והכרעה

כלל הדרך - נהג שסטה מנתיבו חזקה שהתרשל

11. נקבע בפסיקה שסטיית נהג מנתיב נסיעתו יש בה משום הוכחה לכאורה לרשלנות נהיגתו. **"אין טבעה של מכונית להחליק על גבי הכביש מאליה. לכאורה, מצביעה ההחלקה על אי נקיטת אמצעי זהירות נאותים מצד הנהג"** (ע"א 446/82 **בלגשווילי (בר-ריס) נ' אלגבארין**, פ"ד מב(2) 737).

12. יפים לענייננו דברי בית המשפט ע"פ (י-ם) 1713/93 **בוקובזה נ' מ"י** (פורסם בנבו, 07.06.93):

"אכן אין בהחלקה על הכביש כשלעצמה כדי להוכיח רשלנות, אולם אין להשוות החלקה למעבר לצידו השני של הכביש והתהפכות בצד שמאל של הכביש. נהיגה כדן ובזהירות הראויה היא בצידו הימני של הכביש, ועצם המעבר המוכח לצד שמאל יוצר ראייה לכאורית בדבר נהיגה שלא בדרך הזהירה. החובה

להוכיח את האשמה מעל לכל ספק סביר רובצת לעולם על התביעה, אך כאשר מוכחת נהיגה החוצה את הכביש מימין לשמאל, כפי שאירע כאן, נוצרת הוכחה לכאורה לנהיגה חסרת זהירות. בכך יוצאת התביעה חובת השלב הראשון של הבאת הראיות. מעתה עברה חובת ההוכחה לנאשם (החובה מס' 2 בדברי השופט אגרנט (כתוארו אז) בע"פ 28/49, זרקא נ. היועץ המשפטי, פד"י ד', 504, 523). הנאשם מצידו יכול להמציא עדות מטעמו הסותרת את הראיה לכאורה של נהיגה בלתי זהירה, בניגוד לכל כיוון ואופן מותרים"

13. עתה, מוטל על הנאשמת הנטל להוכיח כי לא התרשלה אלא גורם אחר שלא בשליטתה הוא זה שגרם לסטייה.

14. מהו הנטל הראייתי המוטל על הנאשמת בנסיבות דנן. בית המשפט קבע כי: **"שאלת המפתח הנה, אפוא, האם עלה בידי המערער לבקוע סדק, ולו ברמה של ספק סביר, במסקנה הנסיבתית, לפיה תאונת הדרכים שבה היה מעורב, נגרמה בשל התרשלותו"** (ע"פ (י-ם) 9006/05 ירון נ' מ"י (פורסם בנבו, 17.04.05).

לאור האמור, על הנאשמת הנטל להוכיח ולו ברמה של ספק סביר, כי התאונה נגרמה לא בשל רשלנות שניתן ליחס לה.

טענת הכשל בצמיג כגורם מתערב - נטל הראיה על הטוען

15. במקרה דנן, יש לבחון האם היה גורם זר מתערב כטענת הנאשמת; קרי: האם הייתה תקלה בצמיג שגרמה להתרחשות התאונה שאינה קשורה בנאשמת.

16. ככלל, על המאשימה מוטל הנטל להוכיח את המיוחס לנאשמת ברמה הנדרשת במשפט פלילי למעלה מכל ספק סביר (ראה: י' קדמי **על הראיות**, חלק רביעי, מהדורה תש"ע-2009, עמ' 1648). במקרה דנן, כאשר הנאשמת טוענת לכשל טכני שגרם לסטיית רכבה ימינה והתנגשותו ברכב אחר שעמד על השול, מוטל על כתפיה הנטל לשכנע כי לא בשל חוסר זהירותה ואופן נהיגתה התרחש הדבר, אלא בשל גורם אחר שאינו קשור בה (ראה: ע"א 110/78 **ספיאשולי נ. מור** פ"ד לד (2) 589).

17. לאמור, על הנאשמת לעורר ספק סביר כך שיצביע על אפשרות ממשית ומתקבלת על הדעת, המעוגנת בחומר הראיות, לסיבה לסטיית הרכב מנתיבו.

18. כבר עתה אציין, כי לא מצאתי שהנאשמת הצליחה לנטוע ספק סביר בגרסת המאשימה שהאחריות לתאונה ולתוצאותיה רובצת על כתפיה.

19. לאחר שבחנתי את הראיות, לא מצאתי ממש בגרסתה של הנאשמת, כי היה כשל בצמיג שגרם להתרחשות התאונה. יתרה מזאת, מגרסת הנאשמת עצמה ועל פי העדויות שבתיק לא עולה כי הייתה תקלה כלשהי בצמיג טרם התרחשות התאונה כפי שיוסבר להלן.

20. הבוחן המשטרתי ציין בדו"ח הבוחן תחת הכותרת "נזקים שנתגלו בעת המבחן לרכב כתוצאה

מהתאונה "גלגל קדמי ימני חסר אוויר ללא קרעים חישוק עקום, ניזוק כתוצאה מהתאונה ומההתנגשות בין כלי הרכב" וכן תחת הכותרת "ממצאים ומשמעותם", בין היתר, כי "נמצא שובל נוזלים עד גלגל קדמי ימני של רכב 1 (רכב הנאשמת - נ.מ.) ועליו סימן צמיג שמצביע על הכשל בצמיג כתוצאה מהתאונה".

21. הבוחן המשטרתי ציין במסקנותיו בדו"ח הבוחן כי מבדיקת כלי הרכב עולה כי היו תקינים עובר לתאונה. הבוחן המשטרתי ציין כי מהממצאים בתיק זה עולה כי הנאשמת התנגשה ברכב המעורב שהיה בשול ימין וזאת מחריצים, סימן גרירה של הצמיג שנמצא בשול ימין ושברי זכוכית בריכוז גדול שנשברו מרכב המעורב ולאחר מכן חזרה לכיוון נתיב ימין עד שנעצרה בנתיב שמאל. בסופו של דבר הגיע הבוחן המשטרתי למסקנה כי הנאשמת סטתה ימינה ופגעה ברכב המעורב שהיה בשול ימין והיא הגורם לתאונה.

22. בעדותו בבית המשפט נשאל הבוחן המשטרתי האם הוא מצא גלגל ימני קדמי מפוצץ לאחר התאונה והשיב כי "לא מפוצץ אלא חסר אוויר. ללא קרעים ג'אנט עקום" (עמ' 9, ש' 21-22).

23. הבוחן המשטרתי אישר כי הוא לא פירק את הצמיג ולא נבדקו החלקים הפנימיים של הצמיג (עמ' 9, ש' 23-2 וכי 5). כאשר התבקש להתייחס לחובה שחלה במקרה שנמצא צמיג ללא אוויר הסביר כי במקרה דנן "היה נזק גדול בחזית צד ימין של המאזדה פגעה בחלק אחורי שמאלי של פיאט. הנזק במאזדה נכנס פנימה בחלק ימין לשמאל קדימה 0.8 מטר צד שמאל, בעקבות הנזק שנגרם לרכב הגלגל התעקם וירד ממנו אוויר. אם כשל הגלגל לפני התאונה הייתי מוצא סימנים ואפשר לראות בתמונות" (עמ' 10, ש' 1-3).

כלומר, אם היה כשל בצמיג שארע לפני התאונה ניתן היה לראות סימנים על הכביש כתוצאה מנסיעת הרכב על צמיג לא תקין עוד לפני הפגיעה ברכב המעורב. אולם בענייננו חוסר אוויר בצמיג היה כתוצאה מהפגיעה ברכב המעורב ולא כתוצאה של כשל בצמיג.

עדויות של הבוחן המשטרתי בהקשר זה מהימנה עלי. אמנם צודק הסניגור כי על פי ההנחיות במקרה שבו נתגלה צמיג חסר אוויר יש לפרקו ולשלוח למומחה לצמיגים מטעם מדור ת.ד. במחלקת התנועה (נ/1, סעיף 16). ואכן היה מוטב שהבוחן המשטרתי ישלח את הצמיג לבדיקה, על מנת שאיסוף הממצאים והראיות יהיה מקיף ומלא. אולם, במקרה דנן, הבוחן המשטרתי בחן את הצמיג ולא מצא לנכון לעשות כן. אני מסכים עם החלטת הבוחן המשטרתי משמץא שלא היו סימנים לכשל לפני הפגיעה כי אז אין צורך במשלוח הצמיג לבדיקת מומחה. המומחה מסר כי נעשתה בדיקה בעין של הצמיג במקום התאונה, והוא נמצא שלם, פרט למקום שבו התעקם החישוק ויצא האוויר.

בנסיבות אלה לא מצאתי כי נפל פגם בחקירת התאונה, בכל הקשור לעבודת הבוחן המשטרתי שהחליט שלא לשלוח את הצמיג לבדיקת מומחה.

24. יפים לענייננו דברי בית המשפט המחוזי בחיפה ת.פ. 1012/97 מדינת ישראל נ' עאסי אליאס (פורסם בנבו, 26.03.00) -

"ההגנה מטיחה במאשימה ובמשטרה טענות מדוע לא נעשו בדיקות מעבדה של הצמיג. אין יסוד לטענות אלה. הבוחן שוכנע שיציאת האוויר מן הצמיג לא היתה עילת הסטייה אלא תוצאת התאונה. הוא בדק את הצמיג ומצא הסבר הגיוני שמקורו בתאונה מדוע יצא האוויר מן הצמיג. בנסיבות אלה, יכול היה הנאשם, אם סבר שיש לסטייה הסבר הגיוני שיוכל לנקותו, לעשות את הבדיקה בעצמו. הנאשם בחר שלא לעשות כן. לפיכך, אני דוחה את טענת ההגנה כי היה נקר בצמיג והוא גרם לסטייה".

וגם דברי בית המשפט העליון בע"פ 1826/14 רווית דוד נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 04.08.14) "בטענות המערערת על אודות מחדלי חקירה אין כדי לפגום במסקנה המרשיעה. אכן אין לכחד ולא להתעלם מן המחדל שבהימנעות מבדיקת צמיג עגלת רכב המשא. מוטב היה לבוחן התנועה לשלוח את הצמיג לבדיקה, על מנת שאיסוף הממצאים והראיות יהיה מקיף ומלא. עם זאת, סבורני כי אין במחדל זה כדי לסייע למערערת. הלכה היא כי אין במחדלי חקירה כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת האשמה (ראו למשל: ע"פ 8447/11 סולימאן נ' מדינת ישראל (24.9.2012); ע"פ 6040/05 אלנבארי נ' מדינת ישראל (9.8.2006); רע"פ 2132/11 ארז נ' מדינת ישראל (20.3.2011)). ממארג הראיות הכולל בעניין דנן, מתקבלת תמונה מלאה באשר לאופן התרחשות התאונה. בוחן התנועה נשאל לגבי ממצאי הפגיעה בצמיג עגלת רכב המשא וסיפק הסבר ברור באשר לאופן התרחשותה. בית המשפט המחוזי מצא כי בוחן התנועה ביצע את מלאכתו ללא לאות, בהקפדה וביסודיות. עוד נקבע כאמור כי הימנעותו של בוחן התנועה משחזור התאונה בנוכחות עדי הראיה, אינה פוגמת בראיות המרשיעות. אכן, אין בפגמים שצויינו כדי לערער את התשתית הראיתית המבססת את הרשעת המערערת מעבר לספק סביר".

(ראו גם: עפ 7161/06 נייבידל אליהו נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 20.12.06); וכן ערעור שהוגש על כך לבית המשפט העליון ונדחה רע"פ 92/07 אליהו נייבידל נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 18.08.11); וגם: תד 1105/02 מדינת ישראל נ' יורי בן תופיק גוש (פורסם בנבו, 24.12.03)).

25. אדגיש כי למרות שהרכב הוחזר לנאשמת לאחר התאונה היא לא דאגה לבדוק את הרכב באמצעות מומחה מטעמה על מנת לסתור טענת המומחה שלא היה כשל בצמיג. יוער כי הטענה בדבר כשל בצמיג עלתה מפי הסניגור רק במהלך הדיון בבית המשפט והנאשמת לא הזכירה כשל כלשהו ברכב לא במהלך חקירתה במשטרה ואף לא במהלך עדותה בבית המשפט.

26. יתרה מזאת, גרסת הנאשמת עצמה כאמור אין בה בכדי לעורר ספק כלשהו כי הייתה תקלה בצמיג.

בחקירתה במשטרה ציינה הנאשמת כי היא ביצעה עקיפה של רכב שנסע לפניה וכאשר חזרה לנתיב הימני פגעה ברכב המעורב "נסעתי בנתיב ימני מתוך שני נתיבים בכוון נסעתי, לפני נסע רכב, הוא נסע לאט יחסית עקפתי אותו משמאל, אחרי נסעו מכוניות התחלתי לחזור לנתיב הימני, שחזרתי לנתיב הימני אני פגעתי ברכב שעמד מאחור צד שמאל של הרכב, ..." (ת/7, ש' 5-7). לאמור, הנאשמת ביצעה עקיפה של רכב ובחזרתה לנתיב הנסיעה סתה ימינה לשול הדרך ופגעה ברכב המעורב. לאמור, אין מדובר בנהג שנסע במסלול נסיעתו, ובתוך מסלול זה, לפתע, סטה לשול הדרך והתנגש ברכב אחר.

עוד ציינה הנאשמת כי רכבה היה תקין מבחינה מכנית כולל הגה ובלמים (ת/7, ש' 10). כאשר נשאלה הנאשמת האם התאונה נגרמה עקב תקלה ברכב שלה והאם הרגישה שרכבה מאבד שליטה לפני התאונה היא השיבה ברוב הגינותה בשלילה **"רכבי לא איבד שליטה לפני התאונה. לא הרגשתי ליקוי ברכב, לא בהגה ולא בבלמים"** (ת/7, ש' 14-15).

בהתאם לגרסתה היא כלל לא הבחינה ברכב המעורב שעמד בצד הדרך עד שפגעה בו **"אני ראיתי אותו כבר שנכנסתי בו, אני מניחה שהוא עמד לפחות כאשר חלקו על הכביש מאחר ופגעתי בו בחלק אחורי בצד שמאל, ולא היה כל משולש או סימן שהרכב עומד..."** (ת/7, ש' 12-13); ובהמשך: **"... הרכב שעמד בלט לנתיב הנסיעה, זה מה שאני חושבת שהיה, אני ראיתי אותו בשנייה לקראת ההתנגשות לחצתי על הברקס, איך שעברתי לנתיב הימני הוא היה מולי,"** (ת/7, ש' 22-23).

כאשר נשאלה הנאשמת מדוע לא הבחינה בו גם בהנחה שהוא בלט לכביש. היא הסבירה כי בסיום ביצוע העקיפה כאשר רצתה לחזור לנתיב הנסיעה היא התמקדה במבט במראה על מנת לבחון את מצב התנועה בנתיב הנסיעה מאחוריה **"כאשר רציתי לחזור לנתיב מבטי היה מופנה למראה, כדי לראות שהנתיב פנוי"** (ת/7, ש' 16-17).

גם בעדותה בבית המשפט חזרה הנאשמת וציינה כי היא ביצעה עקיפה של רכב שנסע לפניה באיטיות ועת חזרה לנתיב הנסיעה היא פגעה ברכב המעורב בו לא הבחינה לפני כן (עמ' 13, ש' 5-11).

הנאשמת חזרה בעדותה בבית המשפט וציינה כי בעת חזרתה לנתיב הנסיעה בתום ביצוע העקיפה היא התרכזת במבט במראה לצורך בחינת התנועה מאחור בנתיב הנסיעה הימני ולא שמה ליבה לרכב המעורב שהיה בשול הדרך לפניה **"הסתכלתי קדימה לראות שהנתיב פנוי ומסתכלת אחורה ועוברת נתיב כנראה שהרכב בלט החוצה כי נכנסתי לחלק שמאלי שלו אולי היה עיקול לא זוכרת"** (עמ' 13, ש' 17-19) ובהמשך: **"ראיתי אותו שניה לפני לחצתי ברקס. ולא הצלחתי"** (עמ' 13, ש' 22).

הנאשמת אף שללה כל טענה כי רכבה איבד שליטה טרם התאונה - ולטענתה לא היה שוני בנהיגתה ואף לא הרגישה דבר חריג ברכבה.

27. הנאשמת לא הצביעה על כשל כלשהו ברכבה וגם לא על כשל ספציפי בצמיג, מלבד השערות הסניגור המלומד לגבי כשל בצמיג לא היה להשערות אלה בסיס עובדתי ואף מעבר לכך הם נסתרו בעדותה של הנאשמת עצמה. הנאשמת חזרה בעדותה בבית המשפט וציינה כי הרכב היה תקין וכי עבר טסט במועד (עמ' 15, ש' 1-2).

מעדותה של הנאשמת עולה כי התאונה התרחשה עקב רשלנותה שכן היא ביצעה עקיפה של רכב שנסע לפניה ועת חזרה לנתיב הנסיעה היא הייתה מרוכזת במבט במראה על מנת לבחון את מצב התנועה המגיעה מאחוריה ולא שמה ליבה למצב הכביש לפניה.

28. לאמור, לא עלה בידי הנאשמת לעורר ספק סביר בגרסת המאשימה. אין על המאשימה לשלול כל ספק, על אחת כמה וכמה כאשר מדובר הוא בספק תיאורטי גרידא. **"מערכת משפט תקינה לא תוכל להתחשב בספקות שאין מאחוריהם אלא פלפול ריק"** (ע"פ 29/79 סלמאן נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2), 118).

בנסיבות אלו, לא מצאתי כי העובדה שהצמיג לא נשלח לבדיקה אצל מומחה יש בה בכדי לעורר ספק שמא תקלה בצמיג היא הגורם לתאונה שכן הנאשמת עצמה טוענת כי לא איבדה שליטה ברכב וכי למעשה היא לא הבחינה ברכב המעורב שנמצא בשול הדרך עד לרגע שפגעה בו.

בשים לב ששדה הראיה של הנאשמת היה 150 מטר לפנים, אין ספק שהיה על הנאשמת לראות את הרכב המעורב, והעובדה שהסטייה שלה היתה רציפה עד לפגיעה ברכב המעורב, מעיד הדבר על רשלנות מצידה שהפנתה מבטה למראה על מנת לבדוק מצב התנועה מאחור וזנחה את תשומת ליבה למצב התנועה מלפנים.

29. לאור כל האמור לעיל, הנאשמת לא הצליחה לעורר ספק ביחס לאשמה המיוחסת לה ובהקשר זה יש לקבוע כי המאשימה הוכיחה את האשמה המיוחסת לה מעבר לכל ספק ועל כן, אני מרשיע אותה בעבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

כללו של דבר, אני מרשיע את הנאשמת בכל העבירות המיוחסות לה בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"א סיוון תשע"ח, 04 יוני 2018, במעמד הצדדים